

“Can özümnden besmeleyi çekende
Dil yanmazsa ben yanarım sultanım
Hak uğruna bir sefere çıkanda
Yol yanmazsa ben yanarım Sultanım.”

Son dörtlüğü de saz eşliğinde o gece hep birlikte okuduğumuz yanık türkülere bir saygı ifadesi idi:

“Âşıklık içimde doğduğu zaman
Taş yanar gözyaşım yağdığı zaman
Mızrabım sazıma değdiği zaman
Tel yanmazsa ben yanarım Sultanım.”

İki üç yerde birlikte “Şiir ve Dinleti” programı yaptık. Başlangıçta ikimiz de gönülsüzdük ama sonra hoşumuza gitti. Abdurrahim Abi şiir okudu, ben de havalandırılmış şiirlerinden örnekler çalıp söyledim. “*Seninle böyle programlar yapalım Bayramcıgım, sen olursan gelirim*” dedi ama ikimiz de devamını getiremedik. Şiir matinelere, şair buluşmalarına, şiir gecelerine katılmayı hiç sevmezdi. O kadar ki Bahattin Abi’nin Maraş’da başlattığı ‘Dolunay Şiir Akşamları’na Ali Abiyle yalvar yakar götürdüğümüzü iyi hatırlıyorum:

“Abi bu senin kardeşinin düğünü sayılır, sizi de okumuş, hepimize okuntu göndermiş, gitmek olmaz” diyerek razı etmiştik...

Kızımın düğününde Neşet Ertaş’la birlikte nikah şahitliği yapmıştı. İlk defa bir araya gelen sazın ve sözün bu iki usta isminin, sanki yıllardır birbirini görmeyen iki eski dost gibi samimi sohbetleri gözümün önünde.

Eee, elbette iki yiğit idi söz konusu olan ve “*yiğit yiğidi gözünden tanır*”dı ne de olsa... Neşet Ertaş’ın, çağdaşları arasında en çok sevdiği ve saygı duyduğu iki isimden biri Abdurrahim Karakoç’tu. (Diğeri Aşık Veysel). Karakoç’un vefat ettiğinden habersiz o gün telefonla beni arayan Neşet Usta’ya “Karakoç’u az önce kaybettik Abi” dediğimde bir uğultu gibi yükselen o uzun, derin ve içten ‘oyyy...’ deyişini hiç unutmuyorum.

Her ikisinin de mekanı cennet olsun.

Sözün yiğidine de, sazın yiğidine de rahmet olsun...

Mihriban (Beklemek)

◆Abdurrahim Karakoç

Sarıca düzünde bir yığın toprak
Sulanır her sabah gözyaşlarımla
Mihriban, Mihriban uyan da bir bak
Hasret düğüm düğüm ak saçlarımda

Ardıçlı dağlarda gene ay doğar
Akasya gölgeleri delik deşik
Bir pınar ağlar akşamdan sabaha dek
Yapraklar sallanır, ışıklar söner.

Büyüdükçe büyür içimde bir dert beklemek
Öksüz kaldı, yem döktüğün kumrular
Çiçeklerin boynu bükük, bahçende
Mihriban Mihriban düşsüz uykular
Çıban çıban sızlıyor ah bende.

Seneler yollardan izini sildi
Cebimde resmin kaldı bir tek
Bekletti meğer ki ulviymiş yaşamak
Ne güzel derdik seninle: Beklemek

Güneş gene doğup gene batıyor
Yüzüme serdiğin saçların hani
Şimdi karyolanda eller yatıyor
Vefasız aynalar unuttu seni.

Dertler beni oylum oylum yakıyor
Her şey yalanmış, bilmeden gittin
Kaderin bağrında doğdu bir gerçek
Mihriban Mihriban ölümünden zormuş
Ben de bilmezdim, beklemek.